

סיפור הפקאי

פרקליט הדר (כפרקליט צבאי ראשי, 1968)
דיבוק

קוחן, התכחש להן. קוחן טיפל בתיק כמשך כמה חודי שים. אחרי שהוכן כתב-האישום, פנה אל הדר. נטייתו הראשונה של הדר היתה לרדות את התיק. הרי הנאשם הודה ב"אשמות שיוחסו לו. להדר, איש שהי (המשך בעמוד 40)

נפסו נעצר ב"4 בינואר 1980. מיש" פחתו ההמומה, תושבת כפריקאמא, פנתה תחילה לעורך-דין שאול קוחן מנצרת. קוחן ריאיון את מרשו רק אחרי שחקירתו בידי השב"כ הסתיימה. בתום אותה חקירה הודה הנאשם, שלא ניתן לו להיוועץ עם עורך-דין, בכל האר שמות שיוחסו לו. אחר-כך, באוני

בשנים 1973-68, גם לנפסו לא היתה באה הישועה.

הלשנה תמימה

ת יקו של נפסו, סגן ממוצא צ"ר קסי, הגיע לידי הדר באביב 1980.

נפסו: היבטים מחרידים

עם הישמע פסקהדין הכריז הנאשם: "טעיתם טעות חמורה!" אלמלא עקשנותו הבלתי-רגילה של עורך-דין מסור, שהשתכנע בצידוקתו, היה נקבר בבלא במוטב שנות-חייו. הוא כבר יושב יותר משבע שנים. המיסנה בא באשר הביא העולם הזה" לי מירסום תצלומי של יוסף גינוסר — וכך התגלה לעורך-הדין כי החוקר אינו אלא גינוסר, שהודה בפרשת-השב"כ בכידוי עדייות, ושקבע אז כי זוהי שיטה מקובלת בשב"כ.

שירות-הביטחון כבר הודה למעשה כי בידוי הראיות, כאשר גילה נכונות לוותר בדיעבד על הטענה שהנאשם מכר אמצעי לחימה לאוייב, ולהסתפק בקיום מגעים עם אוייב. הנאשם טען מלכתחילה, כי מגעים אלה היו במוסגרת תפקידו, וכי ריווח עליהם לממונים עליו.

גם הדיבורים על מתן הנינה לנאשם, או על איריחוּסעת נציג-המדינה בעירעור, מהווים למעשה הודאה של השב"כ בשיטות הפסור לות שונקט. אם יקבל בית-הדין העליון את הטענה כי עדייות חוקרי-השב"כ בידו ותואמו, כדי להביא להרשעת הנאשם בכל מחיר, תתי עוררנה שאלות חמורות ביותר לגבי מאות ואלפי נאשמים שהורשעו על-סמך "הודאות" שהושגו באותן השיטות, ועליפי עדייות של אנשי-השב"כ.

הוא נאסר כמה ימים אחרי נישואיו, בשי עות הקטנות של הבוקר. הוא נחשד על סמך הלשנה. הטענה: שבשעה ישירות באיזור-הבי"טחון של סעד חראד בדרום-לבנון, קיים מג" עם עם אוייב ומסר לו אמצעי-לחימה. בחקירה אינטנסיבית, לפי מיטב שיטות השב"כ, שנמשכה יותר משבוע, כשהוא כי בידוד גמור, נשבר והודה בעבירות שיוחסו לו.

נקודת-השבירה היתה כשאיימו עליו חוקרי

אחרי שהודה, חזר בו מהודאתו זו. אצל החוקרים התעוררו ספקות. אולם תחת לחי קור את העניין מחדש, הם החליטו להביא להרשעתו בכל מחיר.

החלטה זו נבעה משאיפות אישיות של החוקרים, אך גם באה כדי למנוע בכל מחיר כי האיש ייצא לחופשי ויגלה את שיטות-החקירה שלהם.

בבית-הדין הצבאי הופיעו עדי-השב"כ, שסתרז זה את זה — למרות שהיה ברור כי עדויותיהם תואמו מראש. בית-הדין הבחין בסתירות, אך למרות זאת הרשיע את הנאשם. הוא נימק זאת בפסקדין ארוך ומפותל. הוא נדון ל-18 שנות-מאסר. בתוצאה מכך התגרשה ממנו אשתו הצעירה. בית-הדין לעירעורים אישר את ההרשעה והעונש, בפסקדין קצרצר.

עיזאת נפסו בחתונתו, עם אשתו סיהאם ורס"ן סעד חראד

רון סולומון, ידועת אחריות